

ger bedrage af Kærlighedens Trang til at smykke og bekranse. Med al sin Naturkraft var han i hendes Øjne et Menneske uden Lidenskab, uden Selvopholdelsesdrift. Eller rettere: han besad kun Lidenskabens negative Egenskaber, dens kolde Natside: Trodsen, Selviskheden, Egensindigheden, ikke dens stormende Higen, ikke dens fortærende Længsel, ikke dens hærdende og lutrende Glød og Flamme.

Var det da ikke haabløst at fortsætte Kampen? Hun havde i disse Dage ofte maattet mindes, hvordan han engang halvt for Spøg havde sammenlignet sig med hin Eventyrets Bakketrold, der var krøben op gennem en Muldvarpetue for at leve mellem denne Verdens Børn men ikke taalte Solens Skær og idelig i sin Lysrædsel tyede tilbage til sit lille Jordhul. Hun forstod nu, at der var en dybere Selverkendelse heri, end hun dengang havde anet eller vilde have tiltroet ham.

Ja, han tilhørte dybest inde en anden Verden, en anden Sol. Hvor forskellig fra de fleste andre af sine Samtidige han end kunde synes at være og altid selv havde følt sig, — han var dog i al sin Egenartethed Landets ægte Søn, et fuldbaarent Barn af det lidenskabsløse danske Folk med de blege Øjne og de frygtsomme Sind, . . . Bakketroldene, der ikke kunde se mod Solen uden at komme til at nyse, der først levede rigtig op i Skumringen, naar de sad paa deres lille Jordtue for med Fedel eller ved et fromt Klokkespil at fremkogle straalende Syner i Aftenskyen over de dampende Enge til Trøst og Opbyggelse for det betrængte Sind . . . et Puslingefolk med store, tænksomme Hoveder men et Barns kraftløse Lemmer . . . et Tusmørkefolk, der kunde høre Græsset gro og Blomsterne sukke,